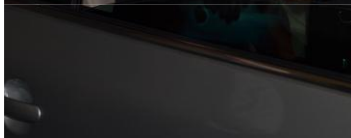

VĚTRNÍK

Ročník XLII.

Pondělí 10. října 2011

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	Maryša	velký sál
9:00		
9:00		Boleradice
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
11:30		
12:00	loučení Police nad Metují	malý sál
13:00	seminář Jevištní řeč	Větrov
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Chvaletice	
14:30	vítání Chvaletice	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Chvaletice	před divadlem
16:00	Maryša	velký sál
16:30		
17:00	Boleradice	
18:00	příjezd Terezín	
19:30	Maryša	velký sál
20:00		
20:30	Boleradice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

Jaroslav Souček:

Ptačí klec

DS Kolár Police nad Metují,

V programu k inscenaci hry Ptačí klec autor jevištní adaptace známého filmu Mika Nicholse Jaroslav Souček oznamuje publiku, že hlavním tématem hry bude střet tří světů: světa pokrytecké politiky, dále svobodomyšlného světa homosexuální menšiny a krutého světa médií pořádajících štvanici na

všechno, co zavání jakýmkoliv skandálem, co může přinést zájem veřejnosti a tím nárůst nákladu či sledovanosti.

Aby tento dramaturgicko-režijní záměr byl naplněn, k tomu je třeba na jevišti tyto světy vytvořit v podobě, ve které mohou nastíněné téma naplnit věrohodnou jevištní akcí, slovem i pohybem, a to navíc ve zvoleném žánru, na tomto místě komedie.

Tři světy, o které zde jde, vytvá-

řejí na jedné straně tři muži žijící v jedné domácnosti, homosexuální pár Armand (Filip Kovařík), Albert (Jiří Škop) a jejich spolubydlíci, v dalším ději plnící úlohu domácího sluhy, Agador (Jiří Trnovský), dále je to rodina senátora Keelyho (Jan Antl) s manželkou Louisou (Ivana Richterová) a jejich dcera Barbara a do třetice pak zástupci médií, reportér Cyril (Ivo Hambálek) a fotograf Celsius (Václav Vídeň).

Do celku aktérů patří ještě mladý muž Val (Milan Hejnyš), který se svému homosexuálnímu otci narodil před dvaceti lety, a Valova matka Katherine (Květa Vídeňová).

Nevyrovnanost hereckého souboru, v němž dominují představitelé homosexuální domácnosti, kteří svojí hravostí, interpretační jistotou a komediálností převyšují všechny ostatní, bohužel inscenační záměr poněkud destruuje.

Rodina senátorova je příliš nevýrazná, reportér s fotografem nejsou těmi krvelačnými mediálními šelmami, jichž by se senátor měl obávat, a tak se hra zplošťuje do podívané, které sice nelze upřít zábavnost, nicméně v programu slibovaná výpověď se nedostavuje. Ona slibovaná společensko-kritická rovina zůstává pouze v několika málo slovech, dějově či situačně nenaplněných.

Vizuální složka má svoje rezervy v kostýmech postav vytvářejících travesti

show – chybí zde vysoké podpatky, boa zůstávají viset někde na zdi a hraje se s nimi velmi málo. Ženské kostýmy jako takové sice působí komicky na plnějších mužských tělech, čímž podtrhují nadsázku, s níž je celek uchopen, nicméně zůstávají za možnostmi, které se naskýtají.

Dvojice mladých lidí, milenců Barbary a Vala, takto nositelů vzpoury proti pseudomorálce, je herecky příliš nevýrazná na to, aby sdělila svoji revoltu dostatečně vě-

Představení hry Ptačí klec v provedení DS Kolár Police nad Metují si přesto najde svého diváka, neboť nabízí

jistý druh nenáročného, místy poněkud obhroublejšího humoru, hlavně však hravost v provedení shora zmíněného mužského tria a nakažlivou radost z bytí na jevišti. Do budoucna je třeba pouze dohlédnout, aby se všichni vyvarovali nabízející se přílišné vulgarity, jejíž náznaky se již začínají objevovat (např. gesto v okamžiku výzvy k protažení údů tanečníků). Zůstano-li hranice dobrého vkusu nepřekročeny, lze tuto inscenaci označit jako dobré, nenáročné, zábavné divadlo a jako takové má jistě právo na existenci.

Ladislav Vrchovský

rohodně. Všichni herci se pak občas dopouštějí jistého nadbytečného psychologizování a tzv. “posunčiny“ (zejména ve scéně kolem stolu ve chvíli, kdy pravda začíná vycházet najevo), což nejen odvádí pozornost od podstatného, ale celkově škodí oné kýžené atmosféře komediální nadsázky.

Jak to vidí seminaristé

Domníváme se, že byl potlačen hlavní motiv textu a upřednostněny motivy vedlejší. Komédie může sdělit více o morálce, politické přetvářce a společensko-prestižních ambicích. Soubor pobavil, ale nevyužil zcela možnosti vyjádření základní myšlenky. Legrace by zůstala i při hlubším sdělení.

Půdička

Přijeli jsme diváky pobavit Jaroslav Souček

DS Kolár Police nad Metují

Chvilí jsem se díval na zkoušku představení Ptačí klec, než jsem se rozhodl přistoupit k režisérovi a autorovi jevištní adaptace Jaroslava Součkovi a položit mu několik otázek, které se týkají představení a nováčka v soutěži, DS Kolár z Police nad Metují. A první, co mě zajímalo, bylo – jak se souboru bude líbit na vysokém jevišti?

Doufám, že dobře. Myslím si, že je tu bezvadná atmosféra, alespoň co jsme měli možnost poznat. Společně na to, že zdejší publikum je složené z divadelníků a z lidí, kteří divadlu rozumí a kteří se sem jdou bavit.

Zúčastňujete se pravidelně soutěžních přehlídek?

Byli jsme v roce 1993 na národní přehlídce ve Třebíči, kam jsme postoupili s Gogolovým Revizorem a získali tenkrát cenu za herecký výkon pro Ivanku Richterovou. Od té doby jsme se na žádnou národní přehlídku nedostali, až nyní. Byli jsme na krajské přehlídce v Kostelci, tam jsme posbírali spoustu cen za herecké výkony i za

režii, ale nominováni jsme nebyli od toho roku 1993.

Co od účasti na Krakonošově divadelním podzimu očekáváte?

Určitě jsme přijeli s rozechvěním, je to pro nás opravdu novinka. Po tolika letech je to velký závazek. Přijeli jsme sem diváky skutečně pobavit, nemáme ambice na nějaké

intelektuální divadlo, když to řeknu takto. Myslím, že hra Ptačí klec je divácky vděčná.

Četl jsem, že se věnujete spíše komediálnímu žánru, zkoušeli jste někdy jít jiným směrem?

Dělali jsme od Shakespearova

Mnoho povyku

pro nic a dělali jsme i Truchlící pozůstali, což zase tak moc legrace nebyla, to je spíše taková mrazivá tragikomedie. Ale většinou převažují v našem repertoáru komediálně laděné hry.

Kolik má váš soubor členů?

Je nás tak zhruba kolem dvaceti až pětadvaceti.

Jak dlouho jste studovali tento titul, kdy měl premiéru a kolikátou reprízu dnes budete hrát?

Premiéru jsme měli loni 31. října v Polici nad Metují a příprava trva-

la asi půl roku, když pomínu letní dovolené a prázdniny, kdy nebylo možné zkoušet. A představení ve Vysokém je 15. reprízou.

ph

Hlávka třetí...

Jiří Hlávka

*Je za námi zas den skvělý!
Besedu jsme krásnou měli -
snad nám přízeň zachová...
Kdo? Simona Stašová!*

*Hory v dáli svítí sněhem!
Čas, ten cválá si svým během –
I my všichni tak v tom klusu
rozdáváme úsměv – pusu –*

*těm, co sem k nám přijíždějí,
neb v radosti užít chtějí
náladu, co vládne tady.
V sále stále plné řady*

*smích a potlesk – i ve stoje.
Tetelí se duše moje,
Vysoké je prostě naše!
(Chybí jenom Jirka Hraše).*

*Tak přátelé, byť je zima,
je nám tu pospolu prima.
A tak si to užívejme,
než týden své karty sejme!*

*Prostě budme veselí,
že je teprv pondělí!*

Náplava, která se vrací

Loučilo se Rádobydiadlo Klapý a Vlastík Ondráček mu řekl, jak moc si cení diskuze, která se rozhořela na hodnotícím semináři věnovaném právě jeho představení Taneční hodiny pro pokročilé. „*Tak odborná diskuze tu už velmi dlouho nebyla,*“ konstatoval nestor vysoké přehlídky. K jeho slovům se připojila také Svatka Hejralová, která dodala, že neviděla od Rádobydiadla Klapý jiné, než zajímavé představení.

Hosteska Katka přiznala, že dobře se bavící soubor opouštěla v hasičovně brzy, jelikož ji doma čekaly mateřské povinnosti, a proto těžko může cokoli napráskat. „*Jedna věc mě nesmírně udivila – vy nemáte nápovědu. To si vůbec nedokážu představit. A musím pochválit Mistra – jeho vyřídilka je obdivuhodná. To jak jste to ze sebe chrlil, mi hlava nebrala. Ale doma bych vás teda mít nechtěla,*“ prohlásila letošní jubilantka Katka.

Slovo závěrem řekl vedoucí souboru a režisér Ladislav Valeš. „*Odjíždíme s pocitem náplavy, která se vrací. Odjíždím s pocitem člověka, který si myslí, že už sem patří, že už tu má své kořínky. Když se mě někdo zeptá, odkud jsem, pak říkám, že z Klapý i z Vysokého.*“

jn

Lidé, čtěte Hrabala!

Nedělní seminář začal a probíhal HRABALOVSKY a mě v jeho průběhu napadlo, že kdo chce, může tak vidět celý ten týden ve Vysokém. Fikce a fantazie se tu prolíná s realitou na každém kroku, perliček na dně tu taky, chcete-li, najdete dost. A možná uvidíte i Zlatou Prahu... Vezměme to ale popořádku:

Počásí se od včerejška moc nepolepšilo a stejně mnozí z nás dost brzo ráno do deště vykročili natěšení, že se na malém sále Krakonoše sejdou s ostatními stejně „postíženými“ a tak si možná toho lezavého vlhka venku ani nevšimli.

František Laurin vzpomněl na Josefa „dědu“ Hejrala, který sedával při dopoledních hodnoceních blízko loutkovému jevišti. Já vím, že tam určitě seděl i dneska. Nejde to nevzpomínat na ty, kdo tu dřív byli a už nejsou a fyzicky ani nemůžou být. To ale neznamená, že tady nejsou jinak. Vlastně to, alespoň u mě, ani není vždy konkrétní vzpomínání na ně, je to nějaké trvalé vědomí, že všechno, co se tu děje, nepřilétlo ze vzduchoprázdna, že ten jejich trvalý vtisk či vlys ve

vrstvách před námi už nikdy nikdo nesmaže. Fakt je, že někdy, zvláště v noci, skoro čekám, že v technice nebo na půdičce nachytám tátu v hovoru s Vládou Dědkem a my ostatní, co ještě fyzickou podobu máme, si tam na chvíli sedneme k nim a pak zas půjdem každý po svém... Zas se tu fikce prolíná s

realitou a to je velmi, velmi příjemné vědomí.

Hrabalovsky (a proto tak těžko zachytitelně..) pokračovala i celá rozprava o představení Taneční hodiny pro pokročilé Rádo-

bydivadla Klapý, které patří k nejosobitějším v Čechách, ve Vysokém není žádným nováčkem a jeho představení vždy stojí za shlédnutí. Letos se tedy představilo s Hrabalem. Či s jeho dramaturgem Nývltlem, vlastně. A v tom byl zřejmě právě ten problém... Upravit pro divadlo Hrabalovu specifickou prózu je velmi těžké a u některých poetičtějších děl je to ještě těžší než jenom těžké. Je to možná nemožné. Spisovatelův neopakovatelný pohled na svět, jeho osobité vypravování a filosofování o životě, nekonečný tok myšlenek a fantazijních obrazů, volně se vrstvící asociace, odhalování figurek „s perličkou na

dně“, to vše je samo o sobě smyslem a tématem. Jakékoli zrealnění ve smyslu konkrétního tvaru a podoby mu ubližuje. Vezměte si doma Taneční hodiny do ruky a uvidíte, co při jejich čtení díky autorově a vlastní fantazii uvidíte!

Jenže divadlo zkrátka potřebuje konkrétní dramatické situace, konkrétní postavy a konkrétní vztahy. Teprve skrze ně k vám mohou z jeviště dolehnout obecnější témata a myšlenky. Nikdy naopak. Trefně to na semináři rozebrala Lenka Láznovská a rozvedli ostatní členové poroty i odborníci z auditoria. Spisovatel Hrabal ve svých prózách také musel vycházet z konkrétních situací, lidí kolem sebe a to teprve pak přetavil v geniální literární tvary, které a priori nejsou pro divadlo, ale divadelníky neustále lákají a provokují. Proč asi?

Poctivá práce Rádobydivadla

Klapý na inscenaci Tanečních hodin je zjevná: od režie přes vyrovnané herectví, přemýšlení o tématech, vkusu, o tom prostě nelze pochybovat. S Bohumilem Hrabalem jako takovým se ale jejich úsilí tentokrát minulo. Hrabalovský metafyzický rozměr, pábitelství, fantazie...se ztratily.

To ale vůbec neznamená, že by ta práce byla zbytečná. Kdykoli chceme a dostaneme od života víc, něčím za to platíme. Je to tak i v divadle?

Půdičkáři na semináři promluvili ústy Rudy Felzmann a vyjádřili porotě díky za to, že šikovně formulovala vše, o čem oni sami hovořili. Ocenili soubor z Klapý a vzpomněli na jejich úspěšnější vystoupení ve Vysokém. Došli ale také bohužel k závěru, že Hrabal jako spisovatel je dnes jen málo známý. „*Představení Rádobydivadla snad aspoň někoho poňoukne k tomu, aby Hrabala četl,*“ řekl pan Felzmann a pak ještě vnesl otázku, zda patří k zastaralým divadelníkům, když má rád příběh na jevišti? Co myslíte vy?

Pan režisér Valeš se pak přiznal, že Hrabal je pro něj nejuznávaněj-

ším autorem české literatury a nedělní hodnocení Tanečních hodin ho vůbec nezranilo, ale naopak potěšilo a posílilo. Nebylo to

poprvé, co se o inscenování tohoto autora pokoušel. A vždy se prý ptal, zda u Hrabala je dramaturgie vůbec možná? Tato otázka vyvstala v neděli dopoledne na malém sále snad nejčastěji.

„Byl to pokus a jsem vděčný za všechno, co tu padlo, popožene nás to dál. Jsme jeden z mála amatérských souborů, který s Hrabalem pracuje. Jenom chci, abyste neřekli, že jsme si utírali nos židli, pak budu spokojenější,“ přál si L.Valeš.

„Když vstanu a začnu mluvit, bude to tragické pro mě i pro vás,“ varoval profesor Jan Císař, ale tato svá slova následující promluvou vyvrátil. Inscenace pro něj byla lahůdkou, neboť se problematikou dramaturgie podobné literatury léta zabývá. „Je to otázka jistého typu literatury, kterou my vnímáme trochu bokem. Čeští tvůrci dnes předělávají vše-

možné texty, staví je na hlavu, ale na západě je to už deset let překonané. Divadlo se tam valí jinam, dobře si uvědomují, že evropská divadelní kultura je spjata s literaturou, bez ní bychom neměli, co máme. Dnes psaná literatura je jiná než byla v antice aj. Dnes nevím, jak bych se s řadou věcí vyrovnával.

Dramaturgie znamená vyrovnávat se s narací, což není vyprávění, je to speciální druh literatury, a to je právě i Hrabal, prolíná fantazii s realitou. Pracuje s imaginací, u něj jde o víc než o fantazii a přitom základem je slovo – pak to dostaňte na jeviště! Komplikovaná, nesmírně složitá záležitost. Naše divadlo chce zpodobovat svět, ale tato literatura ho nezpodobuje. Nikdy jsem žádnou vizualizaci Hrabala nepřijal, i když to třeba bylo v mnohém výborné zpracování, vždy to Hrabala snižovalo.“

Nevím, jak vám, ale mně tohle rozhodně nepřijde tragické. Není to báječné, že tolik divadelníků, jak řekl Ruda Felzmann, leze, kam nemusí lézt? Co nás láká na dramatizacích určitých prozaických či básnických děl? Pan profesor Laurin se, řekla bych, trefil, když prohlásil, že kdyby nebylo dramatizací, nesetkali bychom se na jevišti s Faustem ani Donem Quijotem a že se prostě někdy lidé snaží o nadlidské, stejně jako to dělali oba jmenovaní. Co vy, máte taky někdy v divadle pocit, že bojujete s větrnými mlýny? A jsme zase u toho: člověk vždy musí zaplatit za všechno, co dělá. Možná, aby měl na dně perličku, musí mít na povrchu něco úplně opačného...

Včera i v sobotu opouštěly malý sál jen spokojené a dojmy nabitě tváře. Byla to obohacující dopoledne. Kéž je tomu tak i v dalších dnech!

Pavlaína Schejbalová

Kdo to píše známým?

????

*Ted' jsme zase tady po roce,
uběhly zas další Vánoce.
Těšil jsem se na to celý rok,
přátelé, představení, popíjení, rock.*

*Nejlepší jsou tanečky s mladými holkami,
lepší než chození s Kalátem horami.
Posílám vám vzpomínku na cyklistický výlet,
na Křivokláte se pořád něco děje, tam tak bydlit.*

*Byl jsem tam už podruhé se ženou,
památky na všechny způsoby se tam seženou.
Ale teď tady si oddechu užíváme,
při vítání a loučení se s děvčaty líbáváme.*

*Kdo sem jezdí často, tak to zná,
kdo přijede poprvé, tak pozná.
Bydlíme zase s Jirkou, ale ve vile,
po třech dnech se na sebe díváme nemile.*

*Ponorková nemoc se u starců rozvíjí,
chodíme spát v jinou dobu, každý jinak popijí.
Zrovna tak jeden má rád divadla, žrádlo a
chlást,
druhý pěknou přírodu, suché meze a...vlast.*

*Stejně vás všechny oba dva zdravíme,
Snad se sejdeme osobně a všechno si povíme.*

Kdo uhodne autora, má od něj slíbenou odměnu. Zřejmě tekutou – odpovědi zasílejte/noste do redakce Větrníku.

A nebo jinak....

Housle, basa, zvučné zpěvné hlasy, košťýře, burčák – to je typický znak boleradického Divadelního souboru bratří Mrštíků. Jak lehké

je podlehnut s v o d u moravských písni, přidržet kelímek p o d košťýřem a opájet se skvě-

lým burčákem. Když jsem polykala drobné doušky, přemýšlela jsem o tom, zda existuje nějaký Moravák,

který zpívá jako můj tatínek – strašně, ale strašně rád. Mám pocit, že obyvatelé Moravy sdílejí s mým otcem pouze stejnou radost ze zpěvu, ale tím veškerá podobnost končí. Tam snad umí zpívat úplně všichni – pomyslela jsem si závistivě a dopila. Pak mou pozor-

nost při vítání před divadlem Krkonoš přitáhla podivná dvojice, která sem zabloudila zřejmě omylem cestou z pole.

Ale ouha – vypadá to, že žena má co říci, přistupuje k mikrofonu a mluví o skvělé atmosféře, již Boleradičtí, kteří jsou v Krkonoších už po šestnácté, tady vždy zanechají. A nakonec vyřkne žádost: „*Pokud máte s n a d m í s t o v komparzu, pak můžeme oba zaskočit. Jestli vám selhaly*

některé větší role, jsme také připraveni vypomoci.“

Slovo si bere i muž v široké haleň, hrubých kalhotách, gumácích a klobouku naraženém do čela. Ten se svěruje s tím, že nedávno četl knihu vysvětlující paranormální a zvláštní fyzikální jevy. Avšak jeden úkaz pravidelně se mu děje pouze v Boleradicích a zůstal dosud nevysvětlený.

„*Nebo jinak...*“, říká muž, „*když jde člověk ránu ze zdejší hasičovny, kde ochutnal cosi k pití, skončí vždycky přinejmenším s boulí. V Boleradicích ochutnává tu jedno, tu druhé, tu třetí vínko, než koupí domů, vyjde ze sklepa...a najednou se probudí v postýlce se šaty úhledně složenými na židli vedle a vůbec*

neví, jak se mu tak hezká věc přihodila....

A nebo ještě jinak,“ rozhoduje se autor nové vysoké hlášky pro opravu svých slov a natahuje ruku k ženě pro hrnek s kafem....

„Doufáme, že jsme přivezli všechno, co jste si přáli,“ řekl Koráb za Boleradické, kteří se velmi rychle zorientovali v tom, kdo před nimi stojí a ve vyhastrošených postavách poznali Marcelu Škodovou a Josefa Hejrala. „A nebo jinak....v našem souboru jsme všich-

ni příbuzní, nebo jsme s p o l u aspoň chodili do školy, a tak po 15 návštěvách zde už pošestnácté j e d e m e vlastně ta-

ké domů a proto jsme se rozhodli vás, Vysocké adoptovat. Ted' jste také naši příbuzní.“

A jen tak mimochodem – Pepa roli v boleradické Maryše dostal. Dosud se o té postavě jen mluví, poprvé se tak díky Pepovi i zhmotní.

jn

Mám tu Milana

Simona Stašová dorazila do Vysokého tak, aby stihla vítání před divadlem Krakonoš. Připojila se k boleradickému souboru, vy-

natý, neměl malou a byli jsme v ABC. Tak to musí být takových 10, 12 nebo snad 13 let, ne?“ hledala v paměti herečka. Na otázku, s jakými pocity se po letech do Vysokého znovu vrací, odpověděla, že se přeci nevrací po nějakém dlouhém čase, že sem jezdí poměrně pravidelně.

„Mám tady Milana Schejbala, což je, abych tak řekla, taková kotva v mém životě. Známe se už strašná léta. Nevracím se sem, jsem tady v okolí vlastně pořád, protože tady mám chalupu na Ko-

slechla si přání malých Vrabčáčků a zpívala jim ke kalamajce, zazpívala si s boleradickou cimbálovkou, ochutnala burčák a pak se šla zahřát do hospůdky, kde si před vystoupením dala kávu. A u té ji přistihl náš Pepa s otázkou, zda si pamatuje, kdy tu seděla naposledy?

No jasně, tady jsem byla naposledy s Milanem Schejbalem. To vám

zákově a jezdím sem lyžovat. Dalo by se říct, že sem jezdím tak jako domů, než abych se sem vracela jako po nějaké velké pauze,“ uzavřela Simona Stašová a odpěchala na vysocké jeviště, aby strávila víc jak hodinu při besedě, které obvykle nedělá, a zapřísahala se, že dalších pět let je zase dělat nebude.

řeknu přesně – ještě nebyl že-

ph

Na co ses mě ptal?

S touto otázkou upřela vždy nevinně své široce otevřené oči na Milana Schejbalu při odpolední besedě Simona Stašová, když se rozpovídala, ale položená otázka zůstala zrovna nezodpovězená. Právě Milan Schejbal, režisér a dlouholetý kamarád známé herečky, se ujal role moderátora nedělní-

dobu v angažmá v Divadle E.F.Buriana. Vzpomněl zlovomou roli Varvary v Čechovově Višňovém sadu, příležitost, kterou jí dal režisér Jan Kačer a od které se začal psát její příběh skvělé představitelky tragikomických rolí, jenž vrcho-

ho odpoledne. Provedl diváky jejími počátky na konzervatoři, kde strávila dva roky, nástupu do českobudějovického divadla po absolutoriu DAMU i neveselou

lí v této době vynikajícími rolemi ve třech hrách: Drobečky z perníku (Eva Mearová, cena Thálie 2007, r. Milan Schejbal), Římské noci (Anna Magnani, r. Abels Gregory) a Shirley Valentine (r. Zdeněk Kalouč). Zmíněná byla i její role v Pelíšcích, zažitá fráze „Pažoute!“ z Románu pro ženy či

„tou Stašovou“ uběhlo velmi rychle a velmi příjemně. Překvapena pak byla rozkvetlým kohátem od Krakonoše, autorským šperkem, jímž se hned ozdobila, a letošním tradičním dortem tvořeným dvojicí divadelních masek.

drobná role rozsahem, avšak velká významem v Mužích v naději.

Devadesát minut s herečkou, která začínala kariéru jako „ta od Bohdalky“, ale stala se

Po besedě ještě proběhla velká autogramiáda, pak herečka navštívila vernisáž Ivo Mičkala, poseděla v hospůdce, pohovořila s prof. Císařem a dalšími a odjela do Prahy se zabaleným hubníkem. Leč jako by odjet neměla, jako by nějakým znamením napovídajícím, že má zůstat na bujarý večírek v hasičovně, byl fakt, že tu Simona Stašová nechala kabelku, pro kterou se musela vrátit. Znamení nevyslyšela a odjela domů se slovy, že se musí se synem učit dějepis.

jn

Utajená vernisáž

V propadle divadle Krakonoš se

také Muzeum Iva Mičkala, připomínající doby, kdy Ivo fotky do Větrníku nedělal ještě digitálně, ale tradiční chemickou cestou právě dole v Blahovišti. V sousedství zmíněného centra vzpomínek je také expozice asi dvacítky historických fotoaparátů, z nichž se třemi typy – Flexaret, Praktika a Zenit – Ivo na počátku své kariéry také pracoval.

jn

Za všechny Ivovi přátele pronesl slavnostní projev Jiří Hlávka, jehož doslovný přepis přinášíme:

*I vám se to možná stává,
jednou přijde chvíle pravá,
kdy se trochu zamyslíte,
do skříně se ponoříte.
Někdo méně, někdo více,
vydoluje ven krabice,
ve kterých se poklad skrývá.
Někdy to pár terek bývá,
jindy třeba staré hračky,
nebo ze starších dob kačky,
dopisy či pohlednice.
Vzpomínky se vynořují,
přeschlé větvičky od tují,*

včera v podvečer odehrála velmi netradiční utajená vernisáž. Utajená zvláště přísně pro jejího hlavního aktéra. Tím byl Ivo Mičkal, fotograf, který je nerozlučně s Krakonošovým divadelním podzímem spjatý už dvacet let a jehož fotografie můžete vidět v současné době na půdičce. V rámci výstavy bylo v místním Blahovišti otevřené

*kdovíco, no všechno znáte.
I já vkládám do krabice rukavice
z jelenice,
proč, to nevím –
obě levý.*

*A pak tu mám ještě – inu –
od bačkor či mokasínů,
od holínek, polobotek
krabice plničky fotek.*

*Na starých již poznám ztěžka,
zda mám ofinu či ježka.*

*Najdu hromadu si hned
z prken, co znamenají svět.*

*Fajn, že vzpomínky nebolí,
to je malých, velkých rolí.*

*Tuhle roli – je to znát,
musel jsem hrát hrozně rád.*

Tady mám ksicht – můj ty bůže,

Tady co vrah házím nože.

Pomalu je probírám,

*jsem strašně rád, že je mám.
Vzpomínky, co směl jsem hrát.
Je fajn trošku vzpomínat.
Toť můj poklad –
moje zlato
a někdo tu může za to,
že se milé chvíle vrací,
že se vzpomínky neztrácí
zvláště z posledních let.
Kdo to je – kouknem se hned.
A tak fotku na mém stolku obracím
svým ksichtem dolů.
Vzpomínky mé, no – můj život
Fotil přítel – Mičkal Ivo.
Proto jsme se sešli, milí,
bychom – jaksi – odhalili
závoj, který září lehce.
Ivo totiž ani nechce
věřit nyní ani tomu,
že výstavu v tomhle domu,
kde si jeho práce váží
otevřeme vernisáží.
Léta mnohá již ho známe
a nikdy ho nevidáme
bez brašny, bez aparátu.
Proto správné místo má tu
malá, maličká část milá
z jeho přepěkného díla.
Ivo, příteli náš milý,*

*sešli jsme se tu na chvíli,
kdy nemusíš cvakat spouští.
Tady v té našich hlav houští
věř, máš přátel mnoho,
kteří vědomi jsou toho.
Díky tobě do krabice
rukavice z jelenice,
brok, či mince po mamince
není třeba ukládat
a každý z nás má tam rád,
co vzpomínání nám milo,
co tvé oko odhalilo,
tváře radosti i stesku
uchovávaš nám - bez blesku.
Divadla jen část však bývá,
co tvůj archiv ještě skrývá,
proto díky za tvou práci.*

*Díky ní se nevytrácí
spousta krásných míst a chvil,
co jsi zažil,
kde jsi byl.*

*Přejem úspěch, bystrou spoušť,
krásných fotek stále houšť.
Pro tvou činnost – tfuj, tfuj, tfuj, -
Krakonoš tě opatruj.*

Novinka letošní přehlídky – jevištní řeč

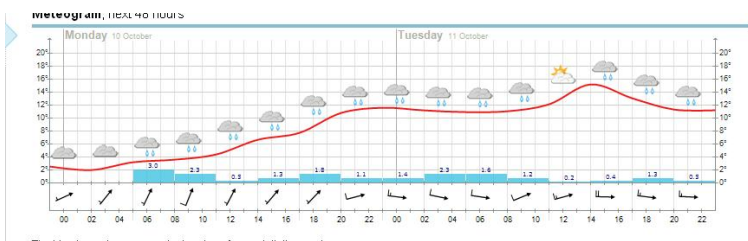
Letošní přehlídka má novinku - tou je Seminář jevištní řeči, který zde vede Regina Szymiková, vedoucí kabinetu hlasové a mluvní výchovy na pražské DAMU. Čtyřhodinový seminář proběhne v pondělí od 13 hodin na Větrově. Že jste se nepřihlásili? Chyba. Zkuste tedy ještě svoje štěstí, třeba bude nějaké místo volné. *jn*

Kolo v luftě

Co komu udělal Honza Vaverka starší, že se mu bicykl vznesl do toho času azurového počasí? Už to vypadalo, že majitel bude muset domů po svých.

Předpověď počasí na pondělí

Víte, že....

Letos popijte nějaký dobrý mok, nově i lahodné espresso či pojdáte místní dobroty v Hospůdce U Potentátů? A víte, jak vznikl její název? Prohlédli jste si už pořádně letošní jeviště loutkového divadla? Pro ty, co vidí hůře, mám jednu radu – zcela určitě se vyzbrojte svými optickými pomůckami. Na hrudích dřevěných aktérů situace na jevišti jsou připevněné cedulky, které by mohly mnohé napovědět. A mám pro vás ještě jednu nápovědu – za neměnnými tvářemi řezbovaných herců se skrývají skutečné osoby, které denně v divadle potkáváte. Neváhejte a nenechte si letošní jevišťátko ujít.

jn

Začíná se (trochu) oteplovat. Neděste se, globálně to není. Kvůli venkovní vlhkosti bude lepší setrvání pod střechou s trochou něčeho teplého (prevence).

Partneři XLII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

O mých přehlídkových nevěrách

Včerejšek byl dnem vzpomínek. Když mi scénograf Jaromír Vosecký přinesl svůj obrázek, jehož tématem byl žabí škrvk, ponořila jsem se do vzpomínek. Přiznávám, že do vzpomínek velmi dávných, avšak úzce spojených se zdejší přehlídkou. Žabí škrvk jsem totiž ochutnala právě tady v hospůdce. Přijela jsem tehdy ještě jenom na víkendovou návštěvu, byla jsem celá zmrzlá a chtěla jsem ochutnat něco dobrého, lahodného, zajímavého... a tak přede mnou přistál žabí škrvk, tehdejší hit nápojového listku hrající barvami, z nichž mě nejvíce přitahovala sytě zelená. Sevřela jsem nedůvěřivě brčko mezi rty a potáhla... a tak nějak si vzpomínám, že chuťový vjem nebyl asi tak špatný, soudě dle toho, že tehdy nezůstalo jen u jednoho škrvku.

A nebo jinak – nápoj splňoval tehdy mé požadavky - byl dobrý, zajímavý, lahodný ... a bylo ho dost. Matně si pamatuju, že druhý den jsem měla trochu těžkou hlavu a v obličej zelenavý nádech a čekala jsem, kdy začnu po žabím způsobu škrvkat. Ujistila jsem se tehdy jednou pro vždy, že ač zajímavý, lahodný atd., není žabí škrvk mým favoritem.

A nebo ještě jinak.... Od těch dob jsem prostě hlavně věrná nabídkám lístků vinných. Ne, že bych občas opatrně nezhrěšila s destiláty, ale vždy se pokorně vrátím k vínu obou barev. A ta letošní stojí za hřích.

jn

úterý 11. října 2011		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Boleradice	malý sál
14:30	vítání Terezín	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Terezín	před divadlem
16:00	Hráči	velký sál
16:30		
17:00	Chvaletice	
18:00	příjezd Městečko Tmávka	MÚ
20:00	Ona	velký sál
20:30		
21:00	Terezín	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	zasedání poroty	klubovna
23:00	společenský večer	hasičovna

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Soutěžíme s Hankou

Správná otázka z čísla 3: Krakonoš má nové vlasy, vousy, kabát a klobouk. Výherce se dostaví v sobotu pro cenu. Blahopřejeme.

★ **Dnešní otázka: Co se stalo včera v propadle?** ★

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Větrník, zpravodaj XLII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 180 ks. Cena 6 Kč.